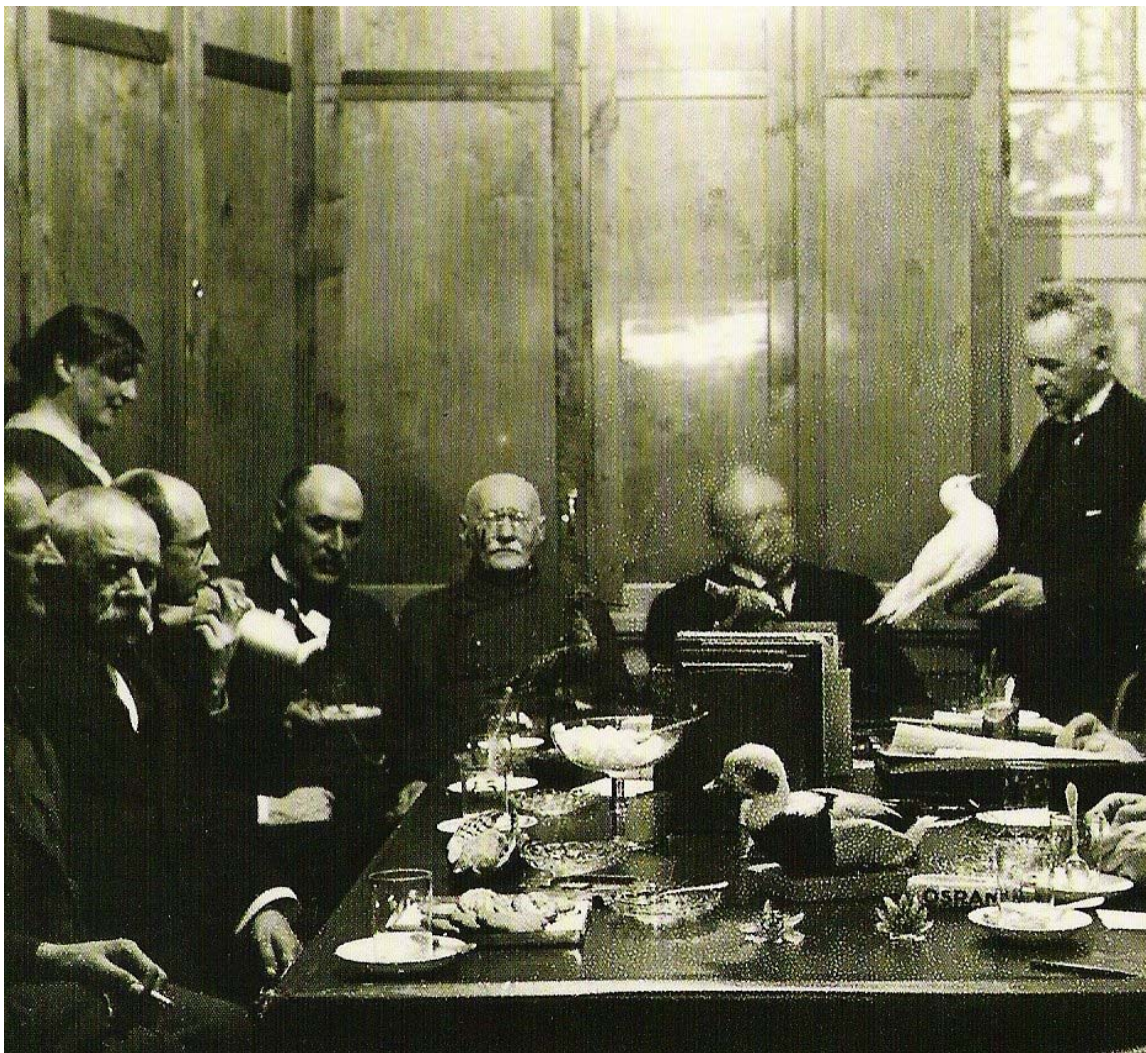

VARTIAISTEN VIESTI

3 x 2008

YHTEYS SUKUUMME

Toimitussihteerin palsta

Palstalle voi lähettää uutisia, lehtileikkeitä, onnitteluja ja tervehdyksiä. Palstalla kerrotaan myös sukuseuran kuulumisia ja tiedotuksia.

VARTIAISET RY:N SYYSPARLAMENTTI JA VUOSIKOKOUS

pidetään **25.10.2008** Helsingissä,
Suomalaisella Klubilla, Helsinki
Kabinetissa, Kansakoulukuja 3 A,
alkaen klo 12.

OHJELMA

- Klo
12.00 Kokoontuminen
12.05 Esimies avaa tilaisuuden
12.15 Vuosikokous
13.15 Lounas noutopöydästä + kahvi
14.00 Esitelmä "Vartiaisia työnsä ääressä"
FT Tiina Söderman "Suomen kieli
maailmalla, opetus Virossa". Tiina on ollut
kolme vuotta Tallinnan yliopiston suomen
kielen ulkomaanlehtorina.
15.30 Arpajaiset (arpajaisvoittoa voi
tuoda paikan päälle)

Lounaan hinta: aikuiset 33 euroa, lapset 4-14
vuotta 10 euroa, sisältää vaaterahan.

Sitova ilmoittautuminen Kristiina Koskivaaralle, puh. (09) 452 4247, osoite: Mannerheimintie 43 B 26, 00250 HELSINKI, sähköposti: kristiina.koskivaara@nic.fi
viimeistään 15.10.08.

KANSIKUVA

Torstaikokous 1930-luvun alussa. Piirieläinlääkäri V.A. Vartiainen nurkkauksessa neljäs mies vasemmalta lukien. (Kuva kirjasta "Hämmästyttävä monimuotoisuus"). Liittyy Marjatta Hännisen kirjoitukseen sivulla 7.

© Kuopion luonnontieteellinen museo, julkaistaan museon luvalla.

SYNTYMÄPÄIVIÄ

6.9.08 täytti 95 vuotta *Onni Rikhard Vartiainen* Rovaniemellä. Hän kuuluu Kaavin Jyrinlahden sukuhaaraan

10.9.08 täytti 80 v. *Pentti Sahama* Nurmeksessa, hän kuuluu vaimonsa Lotan kautta samaan Kaavin Jyrinlahden sukuhaaraan.

Molemmat ovat pitkäaikaisia jäseniä sukuseurassa.
Parhaimmat onnittelumme!

Vantaan Seudun Sukututkijat ry järjestää kymmenennen kerran **Kuulutko Sukuuni - tapahtuman 11. - 12.10.2008 klo 10 - 17 (su klo 16) Vantaan ammattiopisto Varian Tennistien toimipisteessä (Tennistie 1, 01370 Vantaa)**

Tapahtuman avaa FT Kari-Matti Piilahti

Ohjelmassa:

Luennot lauantaina 11.10.

- Klo 11 Kummisuhteet
Klo 13 Genetiikka sukututkimuksen apuna
Klo 15.30 Vanhat valokuvat

Luennot sunnuntaina 12.10.

- Klo 11 Sukututkija ja vuoden 1918 tapahtumat
Klo 12.30 Helsingin pitäjän historiaa
Klo 14 Sukututkimuksen käytännössä

Näyttelyosastoja

Tietoiskuja, Sukututkimusneuvontaa, Skannauspiste, Koulukuvanäyttely, Lasten ja nuorten kuvataidekilpailun töiden näyttely ja paljon muuta sukututkimus- ja sukuasiaa

Lisäksi mm:

- * Perheen tarina -kirjoituskilpailun palkintojen jako (Vantaan Seudun Sukututkijat ry)
- * Sukuseurojen Keskusliiton kirjoituskilpailun palkintojen jako
- * Karjalaisten sukuyhteisöjen Liiton vuosikokous
- * Sukuseurojen Keskusliiton syyskokous

Vapaa sisäänpääsy tapahtumaan ja luennoille.

Perhe

Kävin viime viikolla Heinävedellä Uudessa Valamossa työreissulla. Hieno paikka, ja muutenkin oli mukava käydä Savossa, Vartiaisten vanhoilla kotikulmilla. Kiinnostavaa oli kuulla Valamon kansanopiston opettajan Vladimir Sokratilin ajatuksia kasvatuksesta. Hän hämmästeli suomalaisen kasvatuksen individualismin korostusta. Jokaisen yksilön ainutkertaisuutta ja erityisyyttä korostetaan huippuunsa kasvatuksessa. Sinä olet aivan toisenlainen kuin kukaan muu. Tämä tapahtuu väistämättä yhteisöllisyyden kustannuksella. Ja sitten vielä ihmetellään, miksei täällä enää synny yhteisöllisyyttä!

Varmasti aika paljon totta tässä. Nykyään jokaista rohkaistaan etsimään omaa polkuaan, omaa hyvänsä ja omannäköistä elämää itselleen. ”Tuunaa oma elämäsi!” Se on päivän sana. Kovin muodikasta ei ole palvella toista tai luopua omastaan jonkun hyvän asian tai toisen ihmisen tähden. Itselleen elämisessä on vain se ikävä sivuvaikutus, että silloin jää aina jollain tasolla yksin, erilleen.

Erityisen tärkeä asia tämä on silloin, kun puhutaan perheestä. Sopiva aihe sukuyhteisön lehteen muuten, palautuuhan suku ja heimokin lopulta juuri perheeseen. Juuri perhe-elämässä joutuu kipeimmin tekemään kompromisseja omien toiveiden ja yhteisten tarpeiden välillä. Mitä isompi perhe, sitä enemmän täytyy tietysti sovitella ja sopeuttaa omat halut niihin isoihin yhteisiin päämääriin. Eikä se niin huono asia ole. Isoista perheistä tulee yleensä sosiaalisempia ihmisiä. Varsinkin ison sisarusarjan keskelle syntyneet ovat oppineet pärjäämään toisten kanssa. Ja omansa jakaminen ja toisten kanssa selviäminen ovat tärkeitä taitoja. Ja vielä sellaisia taitoja, jotka nykyisin ovat usein hukassa. Yhä useammat aikuiset haluavat jatkaa nuoruuttaan, vapaata teini-ikää yhä pidemmälle. Joskus jopa vanhainkotiin saakka. Ja tällä on väistämättä seuraukset koko perheeseen. Liisa Keltikangas-Järvinen kirjoittaa kirjassaan *Tunne itsesi, suomalainen*:

”Tavoitellessaan yksilöllistä onneaan ihminen on samalla vastuussa monen muunkin onnesta. Aikuinen voi tehdä omalla elämällään mitä haluaa, mutta samalla hän saattaa ratkaista sen, saako joku toinen elämänsä mielen. Siksi ihmiselle ei aina ole tärkeintä se, onko hän onnellinen. Joskus hänen on tärkeämpää miettiä, tekeekö hän oikein.” (*Tunne itsesi, suomalainen*. 2000, s. 326)

Meidän aikamme on monessa suhteessa parempaa kuin kymmenien edellisten sukupolvien: lääketiede on saavuttanut tason, jota ei koskaan aiemmin historiassa ole nähty. Ruokaa riittäisi ainakin Suomessa reilusti kaikille vuoden ympäri. Laadusta tinkimättä. Sosiaaliturva tarjoaa ainakin jonkinlaisen turvaverkon useimmille, toisin kuin menneiden sukupolvien aikana. Muutos näkyy myös monien pienten asioiden kohdalla: jos kännykät olivat viisitoista vuotta sitten konsernijohtajien erikoisherkkua, ne kulkevat nyt pienten koululaistenkin taskuissa.

Muutos on nopeaa, nopeampaa kuin koskaan aikaisemmin. Eikä kehitys aina ja kaikilta osin ole vain hyvää. Myös jotkut hyvät asiat jäävät aina jalkoihin. Joskus aikaisemmin perhe- ja sukuyhteys on ollut ihmisille valtava voimavara. Monessa kulttuurissa se on sitä vieläkin. Mutta meillä länsimaissa kehitys on ollut toiseen suuntaan. Yksilö korostuu koko ajan enemmän, yhteisöllisyys ohenee kaikilla elämän alueilla. Tämä paine tekee monet asiat vaikeiksi perheille.

Tarpeet eivät kohtaa: metrotunnelissa näkyi vähän aikaa sitten mainos, jossa muistutetaan vanhusten yksinäisyydestä ja itsemurhariskistä suurin piirtein seuraavasti: ”Ei ole ketään, jota odottaa, paitsi kuolema.”

Samaan aikaan ydinperheet ovat usein tosi kovilla: molemmat vanhemmat käyvät töissä, toivotun elintason saavuttaminen laittaa talouden kireälle, vähällä vapaa-ajalla pitäisi harrastaa ja hoitaa ystävyys-suhteet ja siinä välissä kasvattaa lapset ja huolehtia kodista.

Ajan suurten ja usein epärealististen vaatimusten keskellä on hyvä huomata, että kelpo perhe-elämä muodostuu aika pienistä asioista. Joskus tutkittiin, mitä yhteistä on sellaisilla hyvin toimivilla perheillä. Ja isoin yhteinen nimittäjä oli, että näissä perheissä aterioitiin yhdessä. Tämä kuulostaa aika pieneltä lääkkeeltä näin isoon vaivaan! Että pysähtyy pariin kertaan päivässä hetkeksi istumaan samaan pöytään perheenjäsenten kanssa! Mutta näköjään toimii. Hengellisellä puolella sitten puhutaan siitä, että perheen on hyvä rukoilla yhdessä. Aina ei siis tarvitse tehdä niin isoja ja ihmeellisiä asioita.

Tätä taustaa vasten oli erittäin rohkaiseva kokemus kun kerran kyselin yli kymmeneltä parikymppiseltä, mitä hyvää he muistavat omasta lapsuudenkodistaan. Parikymppisenähän ei välttämättä vielä niin lämmöllä muistella omia vanhempia tai omaa lapsuutta. No, kaikki nämä parikymppiset löysivät paljon kiittämistä lapsuudenkodistaan. Ja tärkeintä oli, että nämä tärkeät hyvät asiat olivat aika pieniä asioita. Osa oli sellaista perustavaa hyvää, kuten yhdessä vietettyä aikaa, ymmärrystä, välittämistä, luottamusta, huolenpitoa ja perusturvallisuutta. Oikeastaan kaiken saattoi tiivistää sanoihin rajoja ja rakkautta. Ja läsnäoloa. Tätä läsnäolon lahjaa toivotan syksyn keskellä myös Vartiaisten suvulle.

Lauri Vartiainen

P.S. Voisikohan ensi kesän Vartiaisten kesäjuhlat olla sellainen mukava yhdessäolon paikka koko teidän perheelle?

Lauri Vartiainen on sukuseuran hallituksen varapuheenjohtaja ja kuuluu Västinniemen sukuhaaraan.

LIPERIN NÄLKÄKAPINA VUONNA 1697

Pohjois-Karjala ja Liperi sen osana eli 1600-luvulla toisenlaisissa oloissa kuin muu Suomi. Ruotsin kruunu oli 1650-luvun alussa jakanut tämän alueen vapaaherrakunniksi tai myynyt rälssimaiksi. Verot sai siis kruunun sijasta joku yksityinen. Talonpoikia yritettiin kohdella turpeeseen sidottuina niin kuin Venäjällä tai Baltian maissa eikä suinkaan pohjoismaiseen tapaan vapaina. Tämä ote oli saanut Tohmajärven itäosan miehet kapinaan jo 1670-luvun lopulla.

Vuonna 1680 peruutettiin enimmäkseen maat kruunulle, mutta niiden verotus vuokrattiin yksityisille, enimmäkseen entisille läänitysten ja rälssimaiden isännöitsijöille, jotka sitoutuivat maksamaan kruunulle vuokran isännöimistään maista. Aluksi vuokrasopimukset sallivat katovuosina helpotuksia, ja sen tuloksena esim. katovuonna 1690 laadittiin seikkaperäiset luettelot kunkin talonpojan kylvöksistä ja niiden tuottamasta sadosta.

Katovuodet pahenivat vuosisadan loppua kohti – ”pieni jääkausi” huipentui. Lisäksi kruunu poisti uusista veronvuokrasopimuksista tuon katohelpotusehdon. Kun pahimmat katovuodet iskiivät 1695-1696, niin koko Käkisalmen läänin talonpojat ryhtyivät hakemaan kruunulta lievennystä veroihinsa. Muutamit asiamiehet kertoivat viranomaisten tulevan tutkimaan tilannetta, ja talonpojat jättivät sitä odottaessaan veronsa maksamatta. Verojen keruu syyskesällä 1696 epäonnistui, ja talonpojat nousivat kapinaan. Liike alkoi Pielisjärveltä, jossa sekä Lieksan että Nurmeksen hovit ryöstettiin.

Liperiläiset nousivat kapinaan Paavalin päivänä tammikuun lopulla 1697. Johtajana toimi Lauri Karttunen, ja mukana oli lautamies Pekka Vartiainen ja kirkonisäntä Antti Rouhiainen. Käytyään kirkossa talonpojat hyökkäsivät entisen vapaaherrakunnan keskukseen Lamminniemen hoviin, jonka silloinen isäntä veronvuokraaja Simon Hoppenstång oli asioillaan Nevanlinnassa. Hänen alaisensa yrittivät puolustaa hovin omaisuutta, ja kymmenikkä Jooseppi Kaiponen löi jääpiilulla hengiltä konttolahtelaisen Antti Voutilaisen. Hovin ovet särjettiin, ja kukin otti tavaraa minkä kerkisi. Karttunen otti tavaraa viiden hevosen kuormat. Iivana Lihavainen otti hevosen ja karkasi sen kanssa Venäjälle. Ryöstely jatkui lähipäivinäkin.

Kapina levisi Rääkkyläänkin, jonka pääosa kuului Muljulan hoville. Mutta käänne tuli pian. Pielisjärven kapinasta tuli tieto Narvaan kenraalikuvernööri Otto Wilhelm von Fersenille jo 11. tammikuuta. Hän käski luutnantti Arendt Reiherin 56 ratsumiehen voimalla kukistamaan kapinat. Rääkkylän kapinalliset ajettiin tammikuun lopulla Savonselän yli Säimeneen. Tultuaan Liperin pappilaan hän teloitutti käsiinsä joutuneet Ulassi Hartikaisen, Pertti Huikurin, Kaapro Ruuskan ja Lauri Pasasen ilman viimeistä ehtoollista. Luutnantti jatkoi matkaa Pielisiin ja jätti Liperiä rauhoittamaan neljännesmestari Anders Metherin ja kersantti Magnus Arnanderin.

Hovin loukattuna isäntänä esiintyi Simon Hoppenstångin poissa ollessa hänen alaikäinen poikansa Simon apunaan serkkunsa Petter Recolenius. Pitäen mallinaan Reiherin ankaruutta he jatkoivat ”rauhottamista”. Osa kapinallisista yllätettiin Konttilansalmen metsästä keittämistä ryöstettyä lihaa nuotiolla. Nuori Simon ampui Tuomas Immosen, ja Reiher haavoitti haulipanoksella Juhana Haapalaista, joka pääsi pakoon Savon puolelle eli kaiketi Kaatamoon tai Kolehmalanvaaraan, mutta kuoli siellä vuoden perästä kerjäläisenä.

Joensuulainen kerjäläinen Matti Rouhiainen tuli viikkoa myöhemmin Liperin pappilaan, jossa kirkkoherra isännöi Metheriä ja serkuksia. Juopunut Simon Simoninpoika otti Metherin karabiinin ja ampui sillä Rouhiaisen pappilan pellolle. Sitten serkukset hakivat riihilahtelaisen mökkiläisen Juhana Voutilaisen, luettivat hänellä Isämeidän ja ampuivat.

Priistavi Heikki Kainulainen jäljitti kinahmolaisen Tuomas Pasasen poikia Anttia ja Tuomasta neljän ratsumiehen kanssa, yhytti heidät Lavaniemestä saalisvarastoltaan ja haavoitti ampumalla. Haavoitetut raahautuivat kotiinsa, jossa takaa-ajajat juottivat hevosiaan. Aamulla Kainulainen pakotti kolmannen veljen Heikin mukaansa etsimään saalista ja käski ratsumiesten ampua toiset.

Liperissä jatkui pidätettyjen pahoinpitely. Sotamiehet tallasivat mm. lautamies Vartiaista rinnan päälle. Ahonkyläläinen Petri Sulkaisen yhytti sotamies Lauri Linvävare Tuusniemeltä, pani tämän vaimon peukalon pyssyn hanaan ja kiristi ruuvia saadakseen hänet luovuttamaan kaiken omaisuutensa kiduttajilleen.

Kiinnisaadut vietiin Käkisalmeen odottamaan oikeudenkäyntiä. Särkijärveläinen Matti Martikainen kuoli vankilassa ennen käräjiä. Hovin omaisuutta ”palautettiin” suurpiirteisesti. Sotamiesten kuormat olivat täynnä jo Reiherin jatkaessa matkaansa Pielisiin. Sotamiehet myyskentelivät viljaa tohmajärveläisille kyytimiehilleenkin. Muka ryöstettyjä lemmiä ja hevosia ”palautettiin” hoviin niin paljon, ettei niitä voitu siellä elättää. Rehun puutteeseen kuoli 18 hevosta ja 40 lehmää.

Liperin hengissä selvinneet 17 kapinanjohtajaa joutuivat oikeuden eteen pian ja tuomittiin hengiltä. Vain roukalahtelainen Lauri Tiili todettiin syyttömäksi ja vapautettiin. Mutta samalla paljastui kapinan kukistajien laiton toiminta. Etenkin kersantti Arnander joutui tiukalle. Simon Simoninpoika vältti oikeuden karaten Lyypekkiin, mutta joutui oikeuteen kesällä 1699 ja tuomittiin kuolemaan. Serkku Recolenius katosi kokonaan.

Oikeuskäsittely paljasti kruununmiehille räikeästi veronvuokrausjärjestelmän kieroudet eli vuokramiesten mielivallan. Asia luvattiin tutkia ja korjata, mutta vuokrausjärjestelmä jatkui yli seuranneen Isonvihan vuoteen 1725.

Veijo Saloheimo

Professori Saloheimo on mm. Karjalaisen Kulttuurin Edistämisseuran (KKES) kunniajäsen. Useimmat meistä muistanevat, että hän oli esitelmöimässä meille Joensuussa v. 2003 sukupäivillä Pohjois-Karjalan asutuksesta.

Alla oleva runomuotoinen teksti on osa saamastani sähköpostiviestistä "HYMYILEVÄ KIRJE". Haluan jakaa nämä viisaat ja kauniit ajatukset teidän kaikkien kanssa.

Olen oppinut, että ei ole mitään väliä mitä tapahtuu, miten mustalta kaikki tänään vaikuttaakin; elämä jatkaa kulkuaan ja huomina on jo parempi päivä.

Olen oppinut, että tapa, jolla henkilö käsittelee seuraavat asiat kertoo hänestä paljon; sateinen päivä, eksyneet matkatavarat ja sotkuun joutuneet joulukoristeet.

Olen oppinut, että oli suhteisi vanhempisi mikä tahansa, tulet kaipaamaan heitä kun heitä ei enää ole.

Olen oppinut, että se, että hankkii rahaa ja tavaroita, ei ole sama asia kun hankkia itselleen elämä.

Olen oppinut, että elämä joskus antaa minulle toisenkin mahdollisuuden.

Olen oppinut ettei elämän läpi voi kävellä räpylä kummassakin kädessä, joskus on tilanteita jolloin pallo on heitettävä takaisin.

Olen oppinut, että vaikka itselläni olisi surua ja tuskaa, minun ei tarvitse aiheuttaa sitä muille.

Olen oppinut, että joka päivä pitäisi ojentaa kätensä jollekin toiselle henkilölle.

Olen oppinut, että kaikki tarvitsevat lämpimän ajatuksen ja ystävällisen taputuksen olkapäälle.

Olen oppinut, että minulla on vielä paljon opittavaa.

Olen oppinut, että ihmiset tulevat unohtamaan mitä et sanonut tai tehnyt, mutta he eivät tule ikinä unohtamaan mitä sait heidät tuntemaan.

*Teille kaikille hyvää syksyä toivottaen
Päätoimittaja*

Vartiainen ja Kuopion luonnontieteellinen museo

Vuoden vaihteessa ilmestynyt Kuopion luonnontieteellisen museon 100-vuotisjuhlajulkaisu *"Hämmästyttävä monimuotoisuus"* on hämmästyttävä teos. Mukaansatempaava, monipuolinen ja upea niin sisällöltään kuin ulkoasultaan.

Kovakantinen, 238-sivuinen kirja on museon intendentin, suonenjokelaisen filosofian tohtori Jukka Kauppisen käsialaa.

Vartiaisen suvun kannalta kirja on kiinnostava myös siksi, että sivuilla esiintyy useaan otteeseen piirieläinlääkäri V. A. Vartiainen. Hän oli museon "sisäpiiriä", luukokoelman hoitaja ja ilmeisen innokas asianharrastaja.

"Kenties tutkimusmatkailija Konietzko voisi avustaa myös ihmisen luurangon hankinnassa. Asiassa käännyttiin (1923) Göttingenin yliopiston anatomisen laitoksen puoleen", kirjassa todetaan ja jatketaan:

"Museon luukokoelman hoitaja eläinlääkäri Vartiainen lahjoitti rahaa tähän tarkoitukseen. Jo saman vuoden lopulla päätös oli valmis: luuranko tilataan Berliinistä S. Schroppsche Lehrmittel-Handlungista. Hinnaksi oli ilmoitettu neljäkymmentä dollaria ja kulut päälle."

V.A. Vartiainen preparoi museon kokoelmiin 1920-luvun alussa karjun kallon. Kallossa oli sukutodistus kantakirjaotteineen. Sikavainaja oli saanut kuolemansa jälkeen palkinnon Tampereen maatalousnäyttelyssä jälkeläistensä perusteella.

Vartiaisen todetaan tallentaneen myös esimerkiksi oudon sian sorkkaluun: sorkassa oli viisi varvasta. Sorkka oli tullut teurassikojen mukana Virosta. Vastapainoksi hän toi myös tavanomaisen takasorkan luut.

Kansanvalistajaksi mainittu Vartiainen saattoi nostaa museon kokoushuoneen pöydälle milloin mitäkin, esitelmöidä "tuliaisestaan" ja jättää näytteitä museon kokoelmiin.

"Tohtori V. A. Vartiainen näytti tekemänsä kauniin preparaatin pernaruttobakteereista. Nämä olivat kotoisin äskettäin Jynkän Matkussalmesta kaupunkiin myytäväksi tuodusta sonnista. Tapaus puhuu lihantarkastuksen välttämättömyyden puolesta." (10.4.1924)

Miten olisi Vartiasten sukukokouksessa kallojen mittauksen laita? "Hämmästyttävä monimuotoisuus" -kirjassa mainitaan näet ohimennen eräässä yhteydessä, että kaksi lääketieteen kandidaattia oli mitannut kesällä 1939 Väänästen sukukokouksessa kuusikymmentä pääkalloa. – No, ehkä ehdotus ei ottaisi tänä aikana missään sukukokouksessa tulta.

Marjatta Hänninen
isän äidin kautta
Kiuruveden haaran Vartiaisia

VARTIAISTEN VIESTI

Yhteys sukuumme

ISSN 0787-9792

JULKAISIJA	Vartiaiset ry, HELSINKI
TOIMITUS	Päätoimittaja Arja Melartin E-Mail: amelartin@gmail.com Iso Roobertinkatu 48 C 36 00120 Helsinki
OSOITEREKISTERIN HOITO JA TOIMITUKSEN POSTIOSOITE	Toimitussihteeri Martti Vartiainen Osoite: Rajakuja 3 A 5, 02400 Kirkkonummi Puhelin: 050 331 2792 E-mail: martti.suonio@elisanet.fi
TOIMITUSNEUVOSTO	Arja Melartin, Kristiina Koskivaara, Lauri Vartiainen
SEURAN TOIMIHENKILÖT	Esimies, hallituksen puheenjohtaja Kristiina Koskivaara Puhelin (09) 452 4247 Osoite: Mannerheimintie 43 B 26, 00250 HELSINKI E-Mail: kristiina.koskivaara@nic.fi Hallituksen varapuheenjohtaja Lauri Vartiainen
KOTISIVU	http://vartiaiset.nettisivut.fi/
PANKKIYHTEYS	Sampo 800017-60354

Jäsenmaksu- ja osoiteasiat (osoitteenmuutokset) pyydetään lähettämään Martti Vartiaiselle. Tuotetilaukset pyydetään lähettämään kirjeellä tai sähköpostilla Kristiina Koskivaaralle. Nettilomakkeilla tehdyt tilaus- ym. asiat ohjautuvat automaattisesti oikein. Lehteen tuleva aineisto ja muut lehteä koskevat asiat kirjeellä tai sähköpostilla päätoimittajalle tai toimitussihteerille.

ILMOITUSHINNASTO 1/1 sivu 100 €, ½ sivu 50 € ja ¼ sivu 25 €

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa: maaliskuu-, kesä-, syys- ja joulukuussa

PAINOPAIKKA Multiprint, Helsinki 2008